

Za zesnulým Josefem Purcnerem.

Dne 14. srpna 1930 zemřel v Luhačovicích pan Josef Purcner, rada Nejvyššího soudu. Byl jedním z deseti čestných členů Právnické jednoty moravské, z nichž dosud žije jen nynější starosta naší Jednoty, president Dr. Frant. Vážný. Pan rada N. s. byl zvolen čestným členem na návrh prof. dra Františka Weyra dne 16. února 1922, a to za zásluhy, jež si o naši jednotu získal. Jejím členem byl od roku 1912 a na to záhy byl zvolen za člena jejího výboru, jímž byl do 29. ledna 1914. Členem výboru opět zvolen 27. ledna 1916, od kteréhožto dne byl pokladníkem jednoty do 4. března 1920. Od 12. února 1919 byl současně II. náměstkem starosty jednoty a dne 4. března 1920 byl zvolen jejím starostou. Těto funkce se vzdal pro přetížení úředními pracemi svým dopisem z 28. ledna 1922, načež dne 16. února 1922 byl jmenován čestným členem.

Zesnulý byl od počátku r. 1916 spoluredaktorem Zpráv Právnické Jednoty moravské, a když místo nich v r. 1918 počal vycházeti Časopis pro právní a státní vědu, tedy byl spoluredaktorem s p. prof. Weyrem, a to až do konce r. 1921.

Pan r. N. s. Purcner byl pokladníkem a redaktorem jednoty v době války, tedy v době velmi nepříznivé pro jednotu. Pouze jeho houževnatosti jest děkovati za to, že jednota i přes válku svůj časopis vydávala a udržela tak kontinuitu právníckého myšlení na Moravě.

Zesnulý sám také přispíval do časopisu a pomáhal tak udržovati jeho dobrou literární úroveň. Když se vzdal starostství i redaktorství, tedy prof. dr. Weyr napsal o něm: „Nám, kteří dnes pracujeme za poměrů naprosto změněných, větších a výhodnějších, sluší, abychom při každé příležitosti — a zejména tedy při odchodu Purcnerově — vděčně vzpomínali těch, kdož dlouholetou, neúnavnou a tichou, ni zisku, ni slávy zasvěcenou činností v poměrech malých, neutěšených a svízelných připravovali půdu pro novou generaci, o tolik šťastnější politicky a kulturně. Bez oněch průkopníků vědecké a literární práce v rakouském a německém Brně nebývalo by nač navázati v Brně českém a svobodném, v sídle druhé české právnícké fakulty. Mezi nejpřednější z těchto průkopníků náleží též J. Purcner. V tom tkví také jeho bohatá zásluha o českou vědu

a praxi právnickou na Moravě.“ (Časopis pro právní a státní vědu, 1922, str. 177.)

Třeba znovu zdůrazniti, že zemřelý vždy byl dobrým Čechem, což při jeho přímé povaze bylo pro něho samozřejmým. V době Rakousko-Uherska byla však projevovaná příslušnost k českému národu u státního úředníka, a jmenovitě u soudce, osobní statečností. Jaké po této stránce bylo jeho smýšlení, seznáme z jeho vlastní posmrtné vzpomínky na Josefa Boubelu, který zároveň s ním byl jmenován čestným členem Jednoty. Zesnulý Boubela byl radou vrch. zem. soudu, pensionovaným ještě za Rakouska. Po převratu toužil po reaktivování, a tu o něm praví p. r. Purcner: „Jak by mu bylo bývalo sladkým, kdyby byl mohl alespoň jednou prohlásiti rozsudek ‚Ve Jménu Republiky!‘ Myslím, že by se byl i tím uspokojil, vždyť by byl jako nefalšovaný český soudce v osvobozené vlasti své mohl s hrdostí přihluhovati spravedlnosti.“ (Tento časopis, 1928, str. 187.)

Pan r. Purcner narodil se 23. ledna 1867 v Mor. Budějovicích, studoval na českém gymnasiu v Brně, kde byl jeho spolužákem spisovatel Vilém Mrštík, a pak na české právnické fakultě v Praze. Soudní praxi nastoupil v roce 1891 u okresního soudu v Mor. Budějovicích. Auskultantem byl u krajského soudu ve Znojmě a v Bučovicích. Soudním adjunktem byl jmenován v r. 1896 a působil v Bohumíně a Přerově. Roku 1901 byl jmenován soudním sekretářem v Uh. Ostrohu. V roce 1907 byl přeložen do Brna, kde byl dne 29. prosince 1909 jmenován radou zemského soudu v Brně a dne 31. března 1919 vicepresidentem téhož soudu. V prosinci 1920 byl přidělen k Nejvyššímu soudu a rozhodnutím presidenta republiky z 20. května 1921 byl jmenován radou Nejvyššího soudu. Pracoval hlavně v civilním oddělení pro české země, poslední čtyři léta předsedal senátu pro trestní slovenské věci.

Otec zesnulého byl prvním českým starostou v Mor. Budějovicích a zemským poslancem za města jihozápadní Moravy.

Končíme slovy zesnulého samotného, jimiž on ukončil svou výše uvedenou vzpomínku na vrch. r. Boubelu: „Byl to muž práva a spravedlnosti a buďž mu zachována vždy čestná vzpomínka.“

Fr. B r y c h t a.